

4

ΨΥΧΟΠΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

PETER HØEG

Οι φύλακες
των ελεφάντων

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΩΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ

0,10 €

ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Οι φύλακες
των ελεφάντων

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ELEFANTPASSERNES BØRN

Από τις Εκδόσεις Rosinante, Κοπεγχάγη 2010

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι φύλακες των ελεφάντων**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Høeg

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΔΑΝΙΚΑ: Σωτήρης Σουλιώτης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Peter Høeg & Rosinante/Rosinante & Co., 2010

Published by agreement with the Gyldendal Group Agency.

© Εικόνες εξωφύλλου: Alperium/Shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2011

ISBN 978-960-496-291-4

Η παρούσα έκδοση έγινε με τη συμβολή του Danish Arts Council Committee for Literature.

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

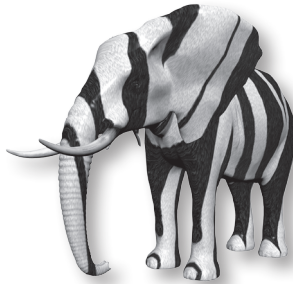
Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PETER HØEG

Οι φύλακες
των ελεφάντων

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Στους Αβίτι, Αντόγιο, Αχουάνγκ, Απίγιο,
Ακίτι και Κάρσεν. Και στους Στίνε και Ντάνιελ.

Θέλεις να γίνεις φίλος με ένα φύλακα ελεφάντων;
Τότε, σιγουρέψου ότι έχεις χώρο και για τον ελέφαντα.

(Παλιά ινδική παροιμία)

ΦΙΝΕ

Βρήκα μια πόρτα να βγω από τη φυλακή, με βγάζει έξω στην ελευθερία, αυτό το γράφω για να σου δείξω την πόρτα.

Τώρα μάλλον εσύ θα σκεφτείς, πόση ελευθερία πιστεύει ότι μπορεί να απαιτήσει ο εν λόγω τύπος, εγώ δηλαδή, που γεννήθηκα στο Φίνε, που το λένε και Κανάριες Νήσους της Δανίας, και μάλιστα στο σπίτι του παπά, που έχει δώδεκα δωμάτια και κήπο μεγάλο σαν πάρκο. Και που είχα τριγύρω μου μπαμπά, μαμά, αδερφή, αδερφό, παππούδες, προγιαγιά κι ένα σκύλο, και που όλα μοιάζουν σαν διαφήμιση κάποιου ακριβού προϊόντος αλλά για όλη την οικογένεια.

Και, παρόλο που δε βλέπω και πάρα πολλά όταν κοιτάζομαι στον καθρέφτη, ένεκα που είμαι ο δεύτερος πιο κοιντός στην Έβδομη Τάξη στο δημοτικό σχολείο της Πόλης του Φίνε και ακόμα ολίγον τι μισή μερίδα, είναι πολλοί παίκτες, και πιο μεγάλοι και πιο μπρατσωμένοι, που αναγκάζονται να με βλέπουν να τους περνάω σαν ιστιοπλόος στον άνεμο στο στάδιο του Φίνε, και που μετά νιώθουν να τους σηκώνεται η τρίχα κάγκελο όταν αμολάω τη θανατερή βολίδα με το δεξί μου πόδι, το καλό.

Οπότε τι κλαίγεσαι, θα μου πεις εσύ, πώς νομίζεις ότι νιώθουν άλλα αγόρια στα δεκατέσσερά τους, και εδώ οι απαντήσεις είναι δύο.

Η πρώτη είναι ότι όντως έχεις δίκιο, ότι δεν πρέπει να κλαίγομαι. Όταν όμως εξαφανίστηκαν ο μπαμπάς και η μαμά και τα πάντα έγιναν ολοένα και πιο δύσκολο να εξηγηθούν, τότε ανακάλυψα ότι κάτι είχα ξεχάσει. Είχα ξεχάσει, ενώ όλα ήταν μες στο φως, να προσπαθήσω να βρω τι απομένει, σε τι μπορείς να βασιστείς όταν αρχίζει ν' απλώνεται το σκοτάδι.

Η άλλη απάντηση είναι σκληρή: Για κοίτα λίγο γύρω σου, πόσοι άνθρωποι είναι πραγματικά χαρούμενοι; Ακόμα και αν έχεις μπαμπά με Μαζεράτι και μαμά με γούνα μινκ, πράγματα που είχαμε κάποτε στο σπίτι του παπά, πόσοι, αλήθεια, έχουν κάτι που ν' αξίζει να πεις ότι μπράβο τους, ρε παιδί μου; Λογικό δεν είναι να ρωτάει κανείς τι μπορεί να ελευθερώσει τον άνθρωπο;

Τώρα μάλλον θα σκεφτείς ότι, όσο φτάνει το μάτι, ο κόσμος είναι γεμάτος με άτομα που θα σου πουν πού να πας και τι να κάνεις κι εγώ είμαι άλλος ένας απ' αυτούς, και ως ένα σημείο έχεις δίκιο, όμως, απ' την άλλη, αυτό που έχω να σου πω είναι και διαφορετικό.

Αν είχες ακούσει τον πατέρα μου να εκφωνεί το κήρυγμα στην εκκλησία του Φίνε πριν εξαφανιστεί, θα τον είχες ακούσει να λέει ότι ο δρόμος είναι ο Ιησούς Χριστός, και να 'σαι σίγουρος ότι ο πατέρας μου μπορεί να το λέει τόσο ωραία και τόσο φυσικά σαν να πρόκειται για το δρόμο κάτω στο λιμάνι, και ότι όπου να 'ναι φτάνουμε. Σ' το λέω εγώ.

Αν είχες παρακολουθήσει τη θεία λειτουργία από ένα στασίδι δίπλα στο αρμόνιο, που το έπαιζε η μητέρα μου, κι έμενες για λίγο εκεί καθισμένος μετά τη λειτουργία, εκείνη θα έλεγε ότι το μέλλον είναι η μουσική, κι έπαιζε και το έλεγε με τέτοιο τρόπο που εσύ είχες κιάλας κανονίσει τα πρώτα μαθήματα πιάνου και ετοιμαζόσουν να αγοράσεις και πιάνο με τα λεφτά που μάζευες από παιδί.

Αν μετά τη λειτουργία ερχόσουν στο σπίτι μας για τον κυριακάτικο καφέ τη μέρα που μας είχε επισκεφθεί ο αγαπημένος μου θείος, ο Γιόνας, που κυνηγάει αρκούδες στην Άπω Μογγολία κι έχει μια βαλασσωμένη αρκούδα η οποία στέκεται όρθια στην είσοδο του σπιτιού του και που έγινε πρόεδρος του συνδικάτου του, τότε θα τον άκουγες να λέει, σε ένα μονόλογο όχι συντομότερο των είκοσι λεπτών, ότι το βασικό είναι να αισθάνεσαι εμπιστοσύνη για το σώμα σου και να αφιερώσεις τη ζωή σου στην οργάνωση της εργατικής τάξης, και αυτά δεν τα λέει μόνο για να πειράξει τον μπαμπά μου αλλά τα εννοεί στα σοβαρά.

Αν ρωτήσεις πάλι τους συμμαθητές μου, θα σου πουν ότι η πραγματική ζωή αρχίζει μετά την Ενάτη Τάξη, γιατί τότε είναι που τα περισσότερα παιδιά από το Φίνε φεύγουν από τα σπίτια τους για να πάνε στο γυμνάσιο-οικοτροφείο ή στην τεχνική σχολή στο Γκρένο.

Και, τέλος, για να πάω και σε κάτι τελείως διαφορετικό, αν ρωτούσες τους τροφίμους του *Μεγάλου Βουνού*, της θεραπευτικής μονάδας που βρίσκεται δυτικά της Πόλης του Φίνε, και που όλοι τους ήταν αλκοολικοί και ναρκομανείς πριν από τα δεκάξι τους, αν τους ρωτούσες στα ίσα, άντρας προς άντρα, θα σου έλεγαν ότι, μολονότι είναι τελείως καθαροί και νιώθουν βαθύτατη ευγνωμοσύνη για τη θεραπεία και ανυπομονούν να αρχίσουν μια καινούργια ζωή, παρ' όλα αυτά τίποτα δε συγκρίνεται με τις ώρες της ανάλαφρης ευφορίας, όταν έχεις καπνίσει όπιο ή έχεις πάρει ηρωίνη.

Κι εγώ ένα πράγμα θα σου πω: Είμαι σίγουρος ότι όλοι τους έχουν δίκιο, ακόμα και οι τρόφιμοι του *Μεγάλου Βουνού*.

Αυτό το έμαθα από τη μεγάλη μου αδερφή, την Τίλτε. Ένα από τα ταλέντα της Τίλτε είναι ότι πιστεύει πως όλοι έχουν δίκιο και ταυτόχρονα η ίδια είναι απόλυτα πεπεισμένη πως

είναι η μόνη ανάμεσα σε πολλούς άλλους που ξέρει τι λέει.

Όλοι οι άνθρωποι που ανέφερα δείχνουν αυτό που είναι η πόρτα του αγαπημένου τους δωματίου, και μέσα στο δωμάτιο είναι ο Χριστός ή τα τραγούδια του Σούμπερτ ή οι εξετάσεις του γυμνασίου μετά την Ενάτη Τάξη ή μια βαλασσωμένη αρκούδα ή σταθερή δουλειά ή ένα φιλικό χτύπημα στον ποπό ως ένδειξη αναγνώρισης, και φυσικά πολλά από αυτά τα δωμάτια είναι υπέροχα.

Όμως, όσο βρίσκεσαι σ' ένα δωμάτιο, είσαι μέσα, κι όσο είσαι μέσα, είσαι αιχμάλωτος.

Η πόρτα που θα προσπαθήσω να σου δείξω εγώ είναι διαφορετική. Δε σε βάζει σε ένα καινούργιο δωμάτιο. Σε βγάζει από το κτίριο.

Δεν τη βρήκα εγώ την πόρτα, τόση αυτοπεποίθηση δεν έχω, τη βρήκε η αδερφή μου η Τίλτε.

Ήμουν εκεί όταν συνέβη, πάνε δύο χρόνια τώρα, λίγο πριν εξαφανιστούν η μαμά και ο μπαμπάς για πρώτη φορά, ήμουν δώδεκα χρόνων και η Τίλτε δεκατεσσάρων, και μολονότι το θυμάμαι σαν να 'ταν χτες, δεν ήξερα ότι το είχε βρει εκείνη.

Μας είχε επισκεφθεί η προγιαγιά μας, μας έκανε σούπα από ξινόγαλο.

Όταν η γιαγιά κάνει σούπα από ξινόγαλο, στέκεται σε δυο σκαμπό, το ένα πάνω στο άλλο, για να φτάνει να ανακατεύει την κατσαρόλα, και αυτό γιατί γεννήθηκε κοντή και μετά είχε έξι καθιζήσεις σπονδύλων, κι έγινε τόσο καμπούρα που, αν είναι να μπει και αυτή στην οικογενειακή διαφήμιση που σου είπα πριν, τότε πρέπει να προσέξουν πολύ από ποια πλευρά θα πάρουν τη φωτογραφία, γιατί η καμπούρα της είναι μεγάλη σαν ομπρελοθήκη.

Από την άλλη, πάλι, πολλοί απ' όσους γνώρισαν την προγιαγιά μου πιστεύουν ότι, αν ξανακατέβαινε ο Χριστός στη Γη, θα κατέβαινε σαν μια κυρία ενενήντα τριών ετών, γιατί η προγιαγιά μου είναι αυτό που λένε πονόψυχη. Αυτό σημαίνει ότι είναι τόσο καλόκαρδη που έχει μέσα της χώρο για όλους, ακόμα και για τύπους σαν τον Κάι Μόλεστερ και τον απεσταλμένο του υπουργείου στο Φίνε, τον Αλεξάντερ Μπίστερ Φίνκεμπλουδ, που είναι διευθυντής του δημοτικού σχολείου της Πόλης του Φίνε και που κανονικά πρέπει να είσαι μάνα του για να τον αγαπάς, και πάλι παίζεται, γιατί μια φορά τον είχα δει να φέρνει τη μάνα του από το φεριμπότ κι έδειχνε ότι κι εκείνη δεν τον άντεχε.

Όμως μη νομίζετε ότι η προγιαγιά μας ήταν όποια κι όποια. Για να φτάσεις τα ενενήντα τρία, να ζήσεις περισσότερο από ό,τι πολλά από τα ίδια σου τα παιδιά, να σου τύχουν έξι καθηζήσεις στη σπονδυλική στήλη, να ζήσεις τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και να θυμάσαι το τέλος του Α', πρέπει να υπάρχει κάτι ιδιαίτερο που να σε κρατάει ζωντανό. Βασικά, αν η προγιαγιά μας ήταν αμάξι, το σασί θα ήταν από την πρώτη στιγμή στα πρόθυρα της διάλυσης. Όμως η ανάρτηση δουλεύει σαν να βγήκε μόλις από το εργοστάσιο.

Αλλά, όσον αφορά τα λόγια, είναι πολύ μαζεμένη, τα μοιράζει σαν καραμέλες, σαν να μην της έχουν μείνει και πολλά, και ίσως και να είναι έτσι όταν έχεις φτάσει τα ενενήντα τρία.

Έτσι, όταν ξαφνικά, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι, λέει: «Θέλω να σας πω κάτι», όλοι καταπίνουμε τη γλώσσα μας.

Όταν λέω «όλοι», εννοώ τη μαμά και τον μπαμπά, τον μεγάλο αδερφό μου τον Χανς, την Τίλτε, εμένα τον ίδιο και το σκύλο μας τον Μπάσκερ τον Τρίτο, που είναι φοξ τεριέ, και τον βγάλαμε από το βιβλίο του *Σκύλου των Μπάσκερβιλ*, και τον λέμε «Τρίτο» γιατί είναι ο τρίτος κατά σειρά παρόμοιος

σκύλος που είχαμε όσο έμενε εδώ η Τίλτε κι εκείνη είχε ζητήσει κάθε φορά που πέθαινε ένας σκύλος και παίρναμε άλλον να του δίνουμε το ίδιο όνομα, απλώς με μεγαλύτερο αριθμό. Κάθε φορά που η Τίλτε λέει στον κόσμο που δεν είχε πριν την τιμή να μας γνωρίσει πώς λένε το σκύλο μας, αναφέρει πάντα και τον αριθμό. Τότε οι άλλοι τα χάνουν λίγο, ίσως γιατί θυμούνται τους σκύλους που πέθαναν πριν από τον Μπάσκερ, και νομίζω ότι γι' αυτό η Τίλτε ζήτησε αυτό το όνομα, γιατί ο θάνατος την ενδιέφερε πάντα περισσότερο απ' ό,τι ενδιαφέρεται ένα κανονικό παιδί.

Τώρα που η προγιαγιά πάει να πει κάτι και κάθεσαι στην αναπηρική πολυθρόνα, η Τίλτε γέρνει πάνω στο νεροχύτη, σηκώνει τα πόδια και η προγιαγιά περνάει από κάτω. Η Τίλτε θέλει πάντα να κάθεσαι στα γόνατα της προγιαγιάς όταν εκείνη είναι να πει κάτι, όμως η προγιαγιά δεν έχει τις δυνατόμεις που είχε κάποτε και η Τίλτε έχει βαρύνει, οπότε το κανονίζουν έτσι, η Τίλτε σηκώνεται και ο κόσμος βολεύεται από κάτω της, και μετά κουλουριάζεται πάνω στα γόνατα της προγιαγιάς, που τώρα είναι πολύ πιο μικρόσωμη από την Τίλτε.

«Ο πατέρας και η μάνα μου», λέει η προγιαγιά, «οι προπροπαπούδες σας, δεν ήταν πολύ νέοι όταν παντρεύτηκαν, πλησίαζαν τα σαράντα. Και όμως, έκαναν επτά παιδιά. Όταν γεννήθηκε το έβδομο, πέθανε ο αδερφός της μάνας μου και η γυναίκα του, ο θεός και η θεία μου, κόλλησαν την ίδια γρίπη, την ισπανική γρίπη, και πέθαναν την ίδια σχεδόν στιγμή. Άφησαν δώδεκα παιδιά. Ο πατέρας μου πήγε στην κηδεία στο Νόρντχαουν. Μετά την κηδεία θα γινόταν συμβούλιο, και η οικογένεια θα μοιραζόταν τα δώδεκα παιδιά, έτσι γινόταν τότε, πάνε ενενήντα χρόνια, και το θέμα ήταν να επιβιώσεις. Ήταν δύο ώρες με το κάρο από την Πόλη του Φίνε

στο Νόρντχαουν, ο πατέρας μου δε γύρισε παρά το βράδυ. Μπήκε στην κουζίνα, όπου καθόταν η μάνα μου δίπλα στο φούρνο, και της είπε: “Τα πήρα όλα εγώ”.

»Η μητέρα μου σήκωσε τα μάτια γεμάτη χαρά και του είπε: “Σ’ ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη, Άνερς”.

Αφότου είπε αυτή την ιστορία η προγιαγιά, στην κουζίνα απλώθηκε σιωπή. Δεν ξέρω πόση ώρα κράτησε, γιατί είχε σταματήσει ο χρόνος, ήταν πολλά τα πράγματα που έπρεπε να καταλάβει κανείς για να μπορέσει να σκεφτεί, έτσι που στο τέλος εγκατέλειπε την προσπάθεια. Να καταλάβει τι έγινε μέσα στο μυαλό του πατέρα της προγιαγιάς όταν είδε τα δώδεκα παιδιά στην κηδεία και δεν άντεξε στην ιδέα να χωριστούν. Και πάνω απ’ όλα έπρεπε να καταλάβει τη γυναίκα του όταν εκείνος ήρθε σπίτι και είπε: «Τα πήρα όλα εγώ». Δε δίστασε ούτε στιγμή, ούτε καν κλάφτηκε στη σκέψη ότι δεν τους έφταναν τα δικά τους τα εφτά, που σίγουρα μόλις που τα φέρνανε βόλτα, αν σκεφτείς ότι εμείς είμαστε τρεις στο σπίτι του παπιά κι έχουμε και δύο τουαλέτες και μία για τους επισκέπτες, όχι, τώρα έγιναν από τη μια στιγμή στην άλλη δεκαεννιά παιδιά.

Σε μια στιγμή, όταν όλοι είχαν σωπάσει δεν ξέρω για πόση ώρα αλλά σίγουρα αρκετή, λέει η Τίλτε: «Έτσι θέλω να γίνω κι εγώ!»

Όλοι μας πιστέψαμε ότι καταλάβαμε τι ήθελε να πει, και κατά κάποιο τρόπο είχαμε δίκιο. Πιστέψαμε ότι ήθελε να γίνει σαν τον πατέρα, ή σαν τη μάνα, ή σαν και τους δυο τους, και να δεχτεί δεκαεννιά παιδιά, εφόσον χρειαζόταν.

Και όντως αυτό εννοούσε. Όμως εννοούσε και κάτι άλλο.

Πριν το πει, ενώ η σιωπή ακόμη καλά κρατούσε, η Τίλτε είχε ανακαλύψει την πόρτα. Ή τουλάχιστον είχε σιγουρευτεί ότι όντως υπήρχε.

Πριν αρχίσω, θα σε ρωτήσω κάτι. Θα σε ρωτήσω αν θυμάσαι κάποιες στιγμές στη ζωή που ήσουν ευτυχισμένος. Όχι απλώς χαρούμενος. Ούτε ικανοποιημένος. Αλλά τόσο ευτυχισμένος που όλα να είναι χίλια τα εκατό τέλεια.

Αν δε θυμάσαι έστω και μία τέτοια στιγμή, αυτό δεν είναι και τόσο καλό, όμως τότε έχει ακόμα μεγαλύτερη σημασία να έρθεις στα λόγια μου.

Αν θυμάσαι έστω και μία ή, καλύτερα, λίγο περισσότερες, θα σου ζητήσω να τις σκεφτείς. Έχει σημασία αυτό. Γιατί κάτι τέτοιες στιγμές είναι που πάει ν' ανοίξει η πόρτα.

Θα σου πω για μερικές από τις δικές μου. Δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο. Θα σου πω γι' αυτές για να σε διευκολύνω να τις ανακαλύψεις στη δική σου ζωή.

Μια τέτοια στιγμή ήταν όταν με διάλεξαν στους All Stars του Φίνε, το καλοκαίρι, που παίζουν με τους παραθεριστές. Η λίστα αναγνώστηκε δημόσια από τον προπονητή της πρώτης ομάδας, που τον λέμε Φακίρη, γιατί είναι φαλακρός και κοκαλιάρης σαν καθαριστήρι πίπας και γιατί όλο το χρόνο η διάθεσή του είναι σαν να σηκώθηκε από κρεβάτι γεμάτο σπασμένα γυαλιά.

Ποτέ δεν πήραν κάποιον κάτω των δεκαπέντε, οπότε ήμουν τελειώς απροετοίμαστος, εκείνος διάβαζε τη λίστα φωναχτά και να σου και ακούγεται το όνομά μου.

Για ένα απειροελάχιστο κλάσμα του δευτερολέπτου δεν ήξερα πού βρισκόμουν, έξω από το σώμα μου, μέσα ή και τα δύο μαζί.

Μια άλλη στιγμή ήταν όταν η Κόνι με ρώτησε αν ήθελα να τα φτιάξουμε. Δε με ρώτησε η ίδια, έστειλε μία από τις ακολούθους της, τη Σόνια. Εγώ γύριζα σπίτι από το σχολείο, η Σόνια ήρθε δίπλα μου, «Η Κόνι μου είπε να σε ρωτήσω αν θέλεις να τα φτιάξετε».

Για μια στιγμή νιώθεις σαν να σου έχουν βγάλει το φελλό, ιδέα δεν έχεις αν περίπτασαι στον αέρα ή αν στέκεις στη γη. Και η αίσθηση του πετάγματος δεν είναι αυταπάτη, όλος ο κόσμος, ό,τι πιάνεις και νιώθεις, έχει αλλάξει τελείως.

Υπάρχει ακόμα ένα περιστατικό με την Κόνι, πολύ νωρίτερα, όταν και οι δυο μας είμαστε έξι χρόνων και πάμε μαζί στον παιδικό σταθμό. Σε όλη την Πόλη του Φίνε έχει συνολικά τριακόσια παιδιά και μόνο ένα σχολείο κι έναν παιδικό σταθμό, κι έτσι όλοι πάμε μαζί στο σχολείο και στον παιδικό σταθμό.

Ο παιδικός σταθμός είχε πάρει κάτι τεράστια ξύλινα βαρέλια μπίρας από τη Ζυθοποιία Φίνε και τα είχανε στήσει, έβαλαν τάκους για να μην κυλάνε και πάτωμα στο εσωτερικό τους, είχανε φτιάξει μικρές πόρτες και παράθυρα και τα είχανε κάνει σαν μικρά σπιτάκια για να παίζουν τα παιδιά. Σε ένα από αυτά τα βαρέλια εγώ ρώτησα την Κόνι αν ήθελε να βγάλει τα ρούχα της μπροστά μου.

Τώρα ίσως εσύ να σκεφτείς πώς βρήκα το κουράγιο να της το πω, εγώ που έτρεμα να ρωτήσω από πού πάνε για το φούρνο, και οφείλω να ομολογήσω ότι τότε όντως ο ίδιος μου ο εαυτός με εξέπληξε.

Αν όμως γνωρίζεις ποτέ την Κόνι, τότε θα καταλάβεις ότι υπάρχουν γυναίκες που βγάζουν σε έναν άντρα κάτι το ασυνήθιστο, κι ας μην έχουν καλά καλά κλείσει τα έξι.

Δε μου απάντησε, παρά έπιασε σιγά σιγά να γδύνεται. Και, όταν ήταν εντελώς γυμνή, σήκωσε τα χέρια κι έκανε στροφή αργά αργά μπροστά μου. Έβλεπα το λεπτό χνούδι πάνω στο δέρμα της, γύρω μας το βαρέλι ήταν στρογγυλό σαν καράβι ή σαν εκκλησία, με μια προαιώνια μυρωδιά μπίρας, που για εκατό χρόνια είχε ποτίσει το ξύλο. Κι εγώ ένιωσα ότι αυτό που συνέβη ανάμεσα στην Κόνι και σε μένα είχε να κάνει με όλο τον υπόλοιπο κόσμο.

Η τελευταία στιγμή είναι η πιο ήσυχη. Είμαι μικρός, περίπου τριών χρόνων, γιατί μόλις έχουμε πάρει τον Μπάσκερ νούμερο δύο κι εκείνος έχει σκαρφαλώσει στο κρεβάτι της μαμάς και του μπαμπά, όπου έχω κοιμηθεί κι εγώ. Από εκεί γλιστρώ στο πάτωμα, σπρώχνω τις διπλές πόρτες ν' ανοίξουν και βγαίνω έξω στον κήπο. Μου φαίνεται ότι ήταν αρχές φθινοπώρου, ο ήλιος είναι χαμηλά και το χορτάρι είναι παγωμένο και καυτό κάτω από τα πόδια. Ανάμεσα στα δέντρα κρέμονται τεράστιοι ιστοί αράχνης, στις κλωστές τους στάζουν σταγόνες πάχνης, σαν ένα εκατομμύριο μικροσκοπικά διαμαντάκια, κι όλα μαζί καθρεφτίζονται το ένα στο άλλο. Είναι πολύ νωρίς ακόμη, και το πρωί είναι τόσο φρέσκο και τόσο απίθανο να επαναληφθεί σαν να μην έχει υπάρξει πριν απ' αυτό κανένα άλλο, και σαν να μη χρειάζεται να επαναληφθεί, γιατί αυτό το πρωί θα διαρκέσει αιώνια.

Εκείνη τη στιγμή ο κόσμος είναι τέλειος. Δεν υπάρχει τίποτα που να μην έχει γίνει ακόμη, και δεν υπάρχει και κανείς να το κάνει, γιατί δεν υπάρχουν άνθρωποι, ούτε καν εγώ ο ίδιος, η χαρά πλημμυρίζει τα πάντα. Και κρατάει μόνο για τόσο δα, και μετά περνάει.

Ξέρω ότι υπάρχουν τέτοιες στιγμές και στη δική σου ζωή. Όχι οι ίδιες, αλλά κάποιες άλλες, που τους μοιάζουνε.

Αυτό που προσπαθώ να σου δώσω να καταλάβεις είναι τα δευτερόλεπτα που περνάνε μέχρι να αντιληφθείς πόσο ξεχωριστό είναι αυτό το περιστατικό και να αρχίσεις να σκέφτεσαι.

Γιατί, με το που έρχονται οι σκέψεις, είσαι ξανά μέσα στο κλουβί.

Αυτό είναι και το άσχημο με τη φυλακή για την οποία σου μιλάω. Δεν είναι φτιαγμένη μόνο από πέτρες, μπετόν και κάγκελα στα παράθυρα.

Να 'ταν μόνο αυτό, τα πράγματα θα ήταν πιο απλά. Αν

ήμασταν κλεισμένοι σε συνηθισμένη φυλακή, δεν μπορεί, θα τη βρίσκαμε τη λύση, ακόμα και δύο τύποι σαν εμένα κι εσένα, που τρέμουν και τον ίσκιο τους. Δεν μπορεί, θα βάζαμε να μας φέρουν από το Γκρένο ή το Όρχους γύρω στα διακόσια γραμμάρια από εκείνη τη ροζ σκόνη που βάζουν στους κινητήρες στα αεροπλανάκια για αερομοντελισμό την Ημέρα Ανεμοπλοΐας και Αιωροπτερισμού στο Φίνε. Και θα βρίσκαμε ένα σωλήνα από ανοξείδωτο ατσάλι, με σπείρωμα στις άκρες, θα ανοίγαμε μια τρυπούλα στο σωλήνα, θα τον γεμίζαμε με σκόνη, θα βάζαμε ένα φιτίλι στην τρύπα από μια πρωτοχρονιάτικη στρακαστρούκα και θα ανοίγαμε μια τρύπα στον τοίχο μέχρι εκεί πάνω, και μετά μην τους είδατε.

Όμως αυτό δε θα ήταν αρκετό. Γιατί η φυλακή για την οποία μιλάμε εδώ και που είναι η ζωή όλων μας και ο τρόπος που τη ζούμε, αυτή η φυλακή δεν είναι χτισμένη μόνο από πέτρες, αλλά από λόγια και σκέψεις. Και μάλιστα εμείς τη χτίζουμε συνέχεια και τη συντηρούμε, αυτό είναι το χειρότερο.

Όπως, για παράδειγμα, τότε που με ρώτησε η Σόνια για την Κόνι. Λίγο μετά το πρώτο δευτερόλεπτο, πριν το σοκ που υπέστην προλάβει να αλλάξει τον κόσμο, επανήλθε. Επανήλθε όταν σκέφτηκα: «Στ' αλήθεια, εμένα λέει; Δε λέει κάποιον άλλο Πέτερ; Και γιατί ειδικά εμένα; Και αν όντως θέλει εμένα, δεν της πέφτω λίγος; Και πόσο θα κρατήσει; Και ακόμα και αν κρατήσει, πράγμα που το ελπίζω, κάποια στιγμή, δεν μπορεί, θα τελειώσει, έτσι δεν είναι;»

«Και ζήσαν αυτοί καλά ως τα βαθιά τους γεράματα».

Αυτό το τέλος ποτέ δε μου άρεσε.

Ο μπαμπάς διάβαζε στην Τίλτε, σ' εμένα και στον Μπάσκερ ένα παραμύθι πριν πάμε για ύπνο. Όταν το παραμύθι τελείωνε με το «Και ζήσαν αυτοί καλά ως τα βαθιά τους γεράματα», εγώ ένιωθα μια ανησυχία που δεν μπορούσα να την εξηγήσω.

Η Τίλτε ήταν αυτή που βρήκε τις σωστές λέξεις. Μια μέρα, όταν ήταν το πολύ εφτά χρόνων κι εγώ πέντε, είπε: «Τι σημαίνει “ως τα βαθιά τους γεράματα”»;

«Μέχρι που πέθαναν», είπε ο μπαμπάς.

Τότε η Τίλτε είπε: «Πέθαναν με αξιοπρέπεια»;

Ο μπαμπάς έμεινε κόκαλο. Και μετά είπε: «Δε λέει τίποτα γι' αυτό».

Τότε η Τίλτε είπε: «Και μετά τι έγινε»;

Ξέρω πού το άκουσε η Τίλτε αυτό με την αξιοπρέπεια. Από την Μπερμούντα Σβάρτμπαγκ Γιάνσον, που είναι μαμή και νεκροθάφτισσα στο Φίνε, έτσι είναι τα πράγματα, επειδή το νησί είναι τόσο μικρό, πολλοί κάνουν δύο και τρία πράγματα μαζί, όπως η μαμά, που παίζει αρμόνιο στην εκκλησία, είναι εκκλησάρισσα και βοηθός στο μηχανοστάσιο.

Η Τίλτε μιλούσε συχνά με την Μπερμούντα και τη βοηθούσε να βάλει τα πτώματα στα φέρετρα. Οπότε αυτή την έκφραση την είχε ακούσει από εκείνη.

Όμως και πάλι αυτό δεν τα εξηγούσε όλα. Γιατί σκέψου, έτσι; Έχεις ένα κοριτσάκι εφτά χρόνων, του διαβάζεις ένα παραμύθι και το «ζήσαν αυτοί καλά ως τα βαθιά τους γεράματα» το λες για να υπάρξει «happy end» και τα παιδιά να νιώσουν καλά πριν πάνε για ύπνο, να κοιτάξουν την οικογένειά τους γύρω τους και να είναι σίγουρα ότι ο μπαμπάς και η μαμά τους, τα ίδια τα παιδιά και ο σκύλος θα ζήσουν καλά ως τα βαθιά τους γεράματα, που είναι τόσο μακριά ώστε θα μπορούσες κάλλιστα να πεις «για πάντα». Κι έχεις ένα κοριτσάκι εφτά χρόνων που σε ρωτάει αν πέθαναν με αξιοπρέπεια.

Όταν το είπε αυτό η Τίλτε, κατάλαβα γιατί δε μου άρεσε ποτέ αυτό το τέλος στα παραμύθια. Εγώ δεν μπορούσα, ή δεν τολμούσα, να σκέφτομαι όπως η Τίλτε. Όμως το είχα πάρει είδηση. Ότι δηλαδή μπορεί μεν να ζήσουν καλά. Τι γί-

νεται όμως όταν φτάσουν στο τέλος, όταν περάσουν τα βαθιά γεράματα;

Εκεί ίσως να μην έχει πια φάση το πράγμα.

Τώρα θα πω τι συνέβη σε μας. Στην πραγματικότητα, δεν το κάνω για να μιλήσω για μας. Είναι για να μπορέσω να θυμηθώ εγώ πότε η πόρτα ήταν ανοιχτή και να το δείξω και σε σένα.

Δεν μπορώ να σε βοηθήσω να βγεις από την πόρτα, γιατί ούτε εγώ ο ίδιος βγήκα ποτέ από αυτή. Όμως, αν τη βρούμε και σταθούμε μπροστά της αρκετές φορές εσύ κι εγώ, ξέρω ότι μια μέρα θα βγούμε μαζί έξω στην ελευθερία.

Ποτέ δεν είναι αργά να ζήσεις ευτυχισμένα παιδικά χρόνια.

Αυτό το είχαμε διαβάσει εγώ και η Τίλτε σε ένα βιβλίο στη βιβλιοθήκη, η φράση αυτή πάντα μου άρεσε. Όμως δεν πρέπει να το σκέφτεσαι. Αν το σκέφτεσαι, σταματάς εκεί και δεν προχωράς. Και θα σου πουν ότι δεν έχει νόημα, τα παιδικά σου χρόνια τελείωσαν, και ό,τι έχει τελειώσει έχει τελειώσει, δεν αλλάζει.

Αντί γι' αυτό, απλώς πρέπει να αφήσεις αυτά τα λόγια να επιδράσουν μέσα σου: Ποτέ δεν είναι αργά να ζήσεις ευτυχισμένα παιδικά χρόνια.

Νομίζω ότι αυτό είναι σωστό. Αλλά κάποιες φορές είναι πρόβλημα.

Όμως η Τίλτε λέει ότι δεν υπάρχουν προβλήματα, μόνο ενδιαφέρουσες προκλήσεις.

Έτσι, λοιπόν, λέω ότι μία από τις ενδιαφέρουσες προκλήσεις προκειμένου να ζήσουμε ευτυχισμένα παιδικά χρόνια άρχισε Μεγάλη Παρασκευή στην πλατεία Μπλόγκορντς στην Κοπεγχάγη.

Σταματάμε στην πλατεία Μπλόγκορντς, στην Κοπεγχάγη δηλαδή, ο Μπάσκερ, η Τίλτε, εγώ και ο μεγάλος μας αδερφός, ο Χανς, και σταματάμε μέσα σε μια άμαξα λουστραρισμένη με μαύρο βερνίκι, που τη σέρνουν τέσσερα άλογα, και το γεγονός ότι το κάνουμε αυτό το χρωστάμε στον Χανς. Αν, βέβαια, αξίζει να του το χρωστάμε.

Ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού της Δανίας, τουλάχιστον οι τουρίστες του Φίνε, λένε ότι ο Χανς, ο μεγάλος μου αδερφός, μοιάζει με Δανό πρίγκιπα του παραμυθιού. Αυτή την άποψη τη στηρίζουν, μεταξύ άλλων, στο ότι έχει ύψος 1,90, ξανθά σγουρά μαλλιά και γαλανά μάτια, και είναι αρκετά δυνατός για να λύσει ένα άλογο από την άμαξα, να το γυρίσει ανάποδα, να το σηκώσει και να το βάλει πάνω σ' ένα τραπέζι και να του γαργαλήσει την κοιλιά.

Όμως, επειδή εμείς, δηλαδή η Τίλτε, ο Μπάσκερ κι εγώ, τον ξέρουμε τον Χανς, μας φαίνεται σαν μεγάλο μωρό.

Βέβαια, οι All Stars του Φίνε ποτέ δεν είχαν πιο επικίνδυνο στρατηγό στο κέντρο. Όμως, εκτός γηπέδου, όταν δε χρειάζεται να αναζητά την μπάλα, έχει καρφωμένο το βλέμμα του στ' άστρα, και όσοι είναι έτσι το 'χουν συνήθειο να σκοντάφτουν πάνω στα έπιπλα.

Τώρα ήρθε στην Κοπεγχάγη για να σπουδάσει αστροφυσική, που κι αυτή έχει να κάνει με τ' άστρα, και βρήκε και μια δουλίτσα ως φοιτητής, να οδηγεί άμαξα, και να σου κι εμείς εδώ, η Τίλτε, ο Μπάσκερ κι εγώ, που τον επισκεπτόμαστε το Πάσχα, καθότι υπάρχει αντικαταστάτης στην εκκλησία της Πόλης του Φίνε, επειδή ο μπαμπάς και η μαμά έχουν πάει το καθιερωμένο

ετήσιο ταξίδι τους στη Λα Γκομέρα, που καταβάλλει φιλότιμες προσπάθειες να γίνει το Φίνε των Καναρίων Νήσων.

Δεν ξέρω αν γνωρίζεις την πλατεία Μπλόγκορντς. Προσωπικά, πρώτη φορά βρίσκομαι εδώ, και αρχικά η πλατεία δείχνει μια χαρά, τελείως συνηθισμένη. Έχει ζέστη στον ήλιο και κρύο στη σκιά, μια-δυο στοίβες χιόνι και μια εκκλησία με αρκετό κόσμο μπροστά της, και, ως παιδί παπά, εγώ χαίρομαι όταν βλέπω πελατεία στο μαγαζί. Είναι και τρεις άντρες σ' ένα παγκάκι στον ήλιο, στην καλύτερή τους ηλικία, που την ξοδεύουν πίνοντας μπίρες υψηλής περιεκτικότητας. Πίσω από την άμαξά μας είναι ένα μανάβικο, έξω απ' το οποίο στέκεται ο μανάβης με τα μάτια καρφωμένα σ' ένα τελάρο με λεμόνια, τα οποία βοήθησε να ξεχειμωνιάσουν παίρνοντάς τα μαζί του στις πέντε προσευχές ημερησίως με κατεύθυνση προς τη Μέκκα, και μπροστά μας είναι μια γριούλα που πάει να περάσει το δρόμο με ένα κασόνι με γατοτροφή στο πι της. Έτσι, το μόνο ασυνήθιστο στην όλη υπόθεση είναι η ερώτηση: Γιατί ένας τουρίστας που έχει χρήμα με ουρά και που μπορεί να προκαταβάλει πέντε χιλιάδες κορόνες* μέσω ίντερνετ για μία ώρα κι ένα τέταρτο περιήγησης στο κέντρο της πόλης διάλεξε να αρχίσει από την πλατεία Μπλόγκορντς, και πού έχει πάει, πέρασαν δέκα λεπτά κι αυτός ακόμη να φανεί.

Εκείνη τη στιγμή χτυπάει το κινητό του Χανς, γίνεται ανταλλαγή μιας-δυο φράσεων. Και μετά η ζωή μας αλλάζει οριστικά.

«Η Μπόντιλ είμαι», λέει η φωνή στην άλλη άκρη. «Έχεις μαζί σου τ' αδέρφια σου;»

* 7,4 κορόνες Δανίας ισούνται με περ. 1 ευρώ, ενώ πριν από την αντικατάσταση της δραχμής από το ευρώ 1 κορόνα Δανίας αντιστοιχούσε σε περ. 45 δραχμές. (Σ.τ.Μ.).

Η Μπόντιλ Φίσκερ, που τη λέμε Μπόντιλ ο Ιπποπόταμος, παρόλο που είναι μισή μερίδα, δε χρειάζεται να συστηθεί. Είναι πρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου στο Δήμο του Γκρένο, που περιλαμβάνει το Φίνε, το Άνχολτ και το Λέσε*, και όλοι την ξέρουν. Και ο Χανς δε χρειάστηκε καν να βάλει το κινητό στην ανοιχτή ακρόαση για να ακούμε κι εμείς τι λέει εκείνη, όχι επειδή φωνάζει, η φωνή της είναι αρκετά συνηθισμένη, αλλά επειδή είναι διαπεραστική, απ' αυτές που φτάνουν στα πέρατα της οικουμένης. Και δεν είναι μόνο η φωνή της, αλλά και η ίδια, ο χαρακτήρας της, αυτό που λένε ότι πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος θα μπορούσαν κάλλιστα να το είχαν γράψει για την Μπόντιλ τον Ιπποπόταμο.

Αλλά αυτό που είναι πανταχού παρόν είναι η προσοχή που δίνει η Μπόντιλ, όχι η ίδια. Μια πρόεδρο δημοτικού συμβουλίου δεν τη συναντάς διά ζώσης, έχει πάντα υποτακτικούς, που και αυτοί με τη σειρά τους έχουν δικούς τους υποτακτικούς, και αυτοί είναι που σε παίρνουν τηλέφωνο. Εγώ είδα την Μπόντιλ τον Ιπποπόταμο μία φορά, σε μια περίπτωση που προτιμώ να μην τη σκέφτομαι, αλλά που και πάλι πρέπει να σου τη διηγηθώ σε λίγο. Το ότι μας παίρνει η ίδια σημαίνει ότι τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά.

«Έχω μαζί μου την Τίλτε, τον Πέτερ και τον Μπάσκερ», λέει ο Χανς.

«Άφησαν κάποια διεύθυνση ο πατέρας και η μητέρα σου;»

«Μόνο το κινητό της μαμάς».

«Πότε θα γυρίσετε;»

«Έχουμε ένα αγώι, μετά παραδίνω την άμαξα».

* Anholt, Laessø: Νησιά της Δανίας. (Σ.τ.Μ.)

«Πάρε με τηλέφωνο όταν είναι να πάτε σπίτι. Σ' αυτό το νούμερο».

Και μετά το έκλεισε.

Εκείνη τη στιγμή η Τίλτε γυρίζει το κεφάλι και με κοιτάει στα μάτια. Κι εγώ ξέρω το γιατί. Θέλει να μου θυμίσει κάτι. Ότι τώρα, τώρα μόλις, είναι ευκαιρία.

Άρρησα λίγο να σου το πω. Όμως τώρα το λέω στα ίσια.

Η Τίλτε κι εγώ ανακαλύψαμε ότι η πόρτα δεν ανοίγει μόνο στις ευτυχισμένες στιγμές, αλλά και στις πιο απαισίες. Λίγο πριν μάθεις ότι κάποιος πέθανε ή ότι έπαθε καρκίνο ή ότι χάθηκε, ή ότι ο Κάι Μόλεστερ Λάντερ, γνωστός στο ευρύ κοινό του Φίνε ως η όγδοη από τις επτά πληγές του φαραώ, σηκώθηκε στις τέσσερις η ώρα το πρωί για να φτάσει πρώτος στις φωλιές των γλάρων των οποίων μαζεύουμε εμείς αυγά τον Μάη, κάτι στο οποίο συμφωνούν και οι γλάροι, οι ασημένιοι γλάροι και οι ψαροφάγοι δεν κλωσάνε, παρά μόνον όταν έχουν μείνει τρία αυγά στη φωλιά, οπότε φωλιές με τρία αυγά δεν τις πειράζουμε. Έτσι, τη στιγμή που ανακαλύπτεις ότι ο Κάι άδειασε τις φωλιές και ο κόσμος γύρω σου ετοιμάζεται να σωριαστεί σε συντρίμμια, εκείνη τη στιγμή η πόρτα είναι ανοιχτή.

Και τώρα θα πω τι ανακαλύψαμε η Τίλτε κι εγώ ότι πρέπει να κάνεις: να προσπαθήσεις να αφουγκραστείς βαθιά τον εαυτό σου. Τη στιγμή ακριβώς που σε βρίσκει το σοκ, μέσα σου αλλά και έξω σου υπάρχει ένα ξεχωριστό και ασυνήθιστο συναίσθημα, και αυτό το συναίσθημα πρέπει να το αφουγκραστείς. Είναι λίγο πριν σε πάρουν τα δάκρυα, η απελπισία, η συνήθης κατάθλιψη, η παραίτηση, και παίρνεις την απόφαση ότι, αν ο Κάι μπορεί να σηκωθεί στις τέσσερις, τότε εσύ μπορείς να σηκωθείς στις τρεις ή στις δύο, ή να μην πας καν για ύπνο, για να είσαι σίγουρος ότι θα πας πρώτος, εκεί-

νη τη στιγμή που η εσωτερική σου κινητήρια δύναμη έχει χαθεί και δεν έχει ξαναβρεθεί ακόμη, εκείνη τη στιγμή υπάρχει ένα κενό, μια τρύπα.

Αυτό το θυμάμαι εδώ, στην πλατεία Μπλόγκορντς, και αφουγκράζομαι μέσα μου και νιώθω πως το σοκ έκανε την πόρτα σιγά σιγά να ανοίξει.

Μετά αρχίζουν να συμβαίνουν πράγματα τόσο γρήγορα που τρέχουμε και δε φτάνουμε, και όταν λέω όλοι, εννοώ και την Τίλτε.

Το πρώτο που συμβαίνει είναι ότι η Τίλτε λέει αυτό που σκεφτόμαστε όλοι μας.

«Ο μπαμπάς και η μαμά εξαφανίστηκαν!»

Το δεύτερο είναι ότι η πλατεία Μπλόγκορντς αρχίζει να αλλάζει.

PETER HØEG

Οι φύλακες των ελεφάντων

Ο νεαρός Πέτερ, ταλέντο στο ποδόσφαιρο, ζει στο νησί Φίνε με τη χαρισματική κοκκινομάλλα αδερφή του, την Τίλτε. Ο πατέρας τους είναι ο ιερέας στην εκκλησία του Φίνε και λατρεύει το καλό φαγητό, ενώ η μητέρα τους παίζει εκκλησιαστικό όργανο και ασχολείται με τις εφευρέσεις.

Ενώ ο Πέτερ και η Τίλτε επισκέπτονται τον αδερφό τους, Χανς, που σπουδάζει στην Κοπεγχάγη, οι γονείς τους εξαφανίζονται. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Στο παρελθόν είχαν έρθει σε σύγκρουση με τις Αρχές, οι οποίες τώρα οδηγούν τα δύο αδέρφια σε μια θεραπευτική κοινότητα.

Οι δυο νέοι καταφέρνουν να ξεφύγουν. Η αστυνομία εξαπολύει ένα ανελέητο κυνηγητό, καθώς ο Πέτερ και η Τίλτε παλεύουν ακούραστα με το χρόνο για να ανακαλύψουν τους γονείς τους, για τους οποίους υποψιάζονται ότι είναι φύλακες ελεφάντων.

Ένα λογοτεχνικό θρίλερ, που μοιάζει με χαρούμενη επίσκεψη σε λούνα παρκ, γραμμένο με την αριστουργηματική πένα του Πέτερ Χόε.

ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΔΟΓΜΑΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ISBN 978-960-496-291-4

9 789604 962914

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08808

ΤΑΤΟΪΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr